

Sygn. akt IV CSK 290/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa W. D.
przeciwko [...] "B." Spółce Akcyjnej w B.
o uchylenie uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód W. D. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 stycznia 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości oraz aby skarga powoda była oczywiście uzasadniona. Sformułowane w skardze zagadnienia prawne abstrahują od relacji pomiędzy treścią konkretnej uchwały zaskarżonej przez powoda, a treścią dokonanych na jej podstawie wpisów w Krajowym Rejestrze Sądowym i ogłoszonych w Monitorze Sądowym i Gospodarczym. Uwzględnienie pominiętego aspektu występującego w sprawie uzasadnia wniosek, że przedstawione w skardze zagadnienia prawne nie mają charakteru istotnego, nadto, że nie występuje potrzeba wykładni przepisów prawa, które - zdaniem skarżącego - budzą poważne wątpliwości. Wbrew przy tym stanowisku powoda, nie można przyjąć, przy uwzględnieniu różnicy w stanach faktycznych poszczególnych spraw rozstrzygniętych przez sądy, aby wskazane w skardze przepisy budziły rozbieżności w orzecznictwie sądów. Poza tym w sprawie nie występuje potrzeba wykładni art. 422 § 2 pkt 2 k.s.h.

w zakresie wskazanym w skardze kasacyjnej w sytuacji, w której Sąd drugiej instancji przyjął, że w ogóle powołany przepis nie miał zastosowanie, gdyż wskazane przez powoda okoliczności nie odpowiadały hipotezie tego przepisu, nie zaś ze względu na to, że uzasadniały ocenę, że niedopuszczenie powoda do udziału w walnym zgromadzeniu nie miało charakteru bezzasadnego. Niezasadnie więc potrzebę wykładni powołanego wyżej przepisu skarżący oparł na założeniu, że Sąd drugiej instancji zrównał pojęcie bezzasadności, o którym mowa w tym przepisie, z pojęciem braku bezprawności.

Nie można także przyjąć, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona, co zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Taka sytuacja nie zachodzi w odniesieniu do orzeczenia zaskarżonego skargą kasacyjną. Oczywiście zasadności skargi kasacyjnej nie może przesądzać zarzut dokonania ustaleń przez Sąd drugiej instancji wbrew treści zebranego materiału dowodowego, skoro, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., w skardze kasacyjnej niedopuszczalne jest podnoszenie zarzutów dotyczących oceny dowodów oraz dokonanych ustaleń faktycznych.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. z uwzględnieniem przepisów § 12 ust. 4 pkt

2 w zw. z § 2 ust. 2 i § 10 ust. 1 pkt 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

aw